

**Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία
καὶ ἡ Αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ
Θέματα Δογματικὰ καὶ Κανονικὰ**

**Ἀπόδοση τοῦ πρωτοτύπου
Ἐπισήμου Κειμένου
στὴν ἀπλοελληνικὴ**

- Α'. Βασικὲς Ἐκκλησιολογικὲς Ἀρχές**
- Β'. Οἰκουμενισμός: Συγκρητιστικὴ Παναίρεση**
- Γ'. Σεργιανισμός: Ἀλλοίωση τῆς Κανονικότητας**
- Δ'. Ἡ λεγομένη ἐπίσημη Ὁρθοδοξία**
- Ε'. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία**
- Ζ'. Ἡ Ἐπιστροφή στὴν Γνησία Ὁρθοδοξία**
- Ζ'. Πρὸς σύγκληση Μεγάλης Συνόδου
τῆς Γνησίας Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας**

Ἰούνιος 2014

**Τὸ πρωτότυπο Ἐπίσημο Κείμενο
ἔχει καταρτισθεῖ ἀπὸ τὶς
Γνήσιες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες
Ἑλλάδας – Ρουμανίας – Ρωσικῆς Διασπορᾶς**

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ¹ ἡ Αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Θέματα Δογματικά καὶ Κανονικά

Ἀπόδοση τοῦ πρωτοτύπου
Ἐπίσημου Κειμένου
στὴν ἀπλοελληνικὴ²

Τὸ παρὸν Κείμενο τῆς ἀποδόσεως
δὲν ὑποκαθιστᾷ σὲ καμμία περίπτωση τὸ Ἐπίσημο Κείμενο,
ἀλλὰ ἀποβλέπει στὸ νὰ βοηθήσει στὴν καλύτερη κατανόηση τοῦ πρωτοτύπου
καὶ νὰ συμβάλλει στὴν περισσότερο ἀκριβῆ μετάφρασή του
σὲ ἄλλες γλῶσσες ἐκτὸς τῆς ἐλληνικῆς.

Α'. Βασικὲς Ἐκκλησιολογικὲς Ἀρχές

Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀπὸ τὸν παρελθόντα εἰκοστὸ αἰῶνα ἀγωνίζεται ἀνευδότης³ καὶ ὁμολογιακῶς ἐναντίον τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁴, καὶ ἐπίσης κατὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς-Εορτολογικῆς Καινοτομίας, ἡ ὁποία προήλθε ἀπὸ αὐτόν, ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἐναντίον τοῦ Δογματικοῦ Συγκρητισμοῦ⁵, ὁ ὁποῖος καλλιεργώντας σταθερὰ καὶ μεθοδευμένα, ποικιλότροπα

¹ Στὸ πρωτότυπο «ἐναντι τῆς Αἵρέσεως».

² «Ἀπλοελληνικὴ» μορφή ἀπλουστευμένης καθαρεύουσας μὲ βάση τὴν δημοτικὴ γλῶσσα, μικτὴ ἢ ἀνάμικτη. • Προτιμᾶται τὸ ἰδίωμα αὐτό, διότι ἀποφεύγονται τὰ ἄκρα καὶ διατηρεῖται ἡ σχέση μὲ τὸ πρωτότυπο Ἐπίσημο Κείμενο.

³ Στὸ πρωτότυπο «στερωῶς» σταθερῶς, ἐπιμόνως, ἀνευδότης.

⁴ «Οἰκουμενισμός» οἱ ὅροι «Οἰκουμενισμός» καὶ «Οἰκουμενικὴ Κίνηση» παράγονται ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ λέξη «Οἰκουμένη» (οὐσιαστικοποιημένη μετοχή) μὲ βάση τίς λέξεις «οἶκος», «οἰκῶ» (μετοχὴ ἐνεστώτος: οἰκούμενος, οἰκουμένη, οἰκούμενον). • Ἡ λέξη «οἰκουμενικός, -ή, -όν» ἔχει εἰσαχθεῖ στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Πατέρων μὲ ὀρθόδοξο περιεχόμενο (Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, Οἰκουμενικὸς Πατήρ, Οἰκουμενικὸ Σύμβολο κ.ἄ.). • Στὸν Κ' αἰῶνα ἐμφανίζονται οἱ τεχνικοὶ ὅροι «Οἰκουμενισμός» καὶ «Οἰκουμενικὴ Κίνηση», χωρὶς ὅμως ὀρθόδοξο περιεχόμενο, ἐφ' ὅσον συνδέονται μὲ τὴν προσπάθεια γιὰ ἔνωση τῶν διηρημένων Χριστιανῶν ὅλης τῆς Οἰκουμένης (ὕψηλιου, κόσμου), σὲ μία βάση λανθασμένη-αἰρετικὴ ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησιολογία.

⁵ «Συγκρητισμός» ἀπὸ τὸ ρῆμα «συγκρητίζω» (συν-κρητίζω, Κρης-Κρητικός). Οἱ ἀρχαῖοι Κρητικοί, ἂν καὶ εἶχαν διαφορὰς μεταξύ τους, συνασπίζονταν ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ στὸν πόλεμο. • Ὁ ὅρος

καὶ ἀντι-ευαγγελικά, σὲ ἐπίπεδο Διαχριστιανικό⁶ καὶ Διαθρη-σκευιακό⁷, τὴν σχέση, συνύπαρξη, ἀνάμειξη καὶ συνεργασία Ἀληθείας καὶ πλάνης, Φωτὸς καὶ σκότους, Ἐκκλησίας καὶ αἰρέσεως, ἀποβλέπει στὴν ἀνάδειξη μιᾶς νέας ὀντότητας, δηλαδή μιᾶς Κοινότητος δίχως ταυτότητα πίστεως, τοῦ λεγομένου σώματος τῶν Πιστευόντων.

* * *

Στὸν Ὁμολογιακὸ Ἀγῶνα Της αὐτόν, ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐφήρμοσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποδέχεται καὶ ἐφαρμόζει τὶς ἐξῆς Βασικὲς Ἀρχές τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας⁸:

1. Τὸ κύριο κριτήριον γιὰ τὴν ιδιότητα Μέλους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «**Ὁρθὴ καὶ Σωτήριος τῆς Πίστεως Ὁμολογία**» (Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής), δηλαδή ἡ **Ἀληθής, Ἀκριβής καὶ Ἀκαινοτόμητη Ὁρθόδοξη Πίστη**, «ἐπὶ ταύτῃ» δὲ «τῇ πέτρᾳ» (Ὁρθὴ Ὁμολογία) ὁ Κύριος ἔχει οἰκοδομήσει τὴν Ἁγία Ἐκκλησία Του⁹.

2. Τὸ κριτήριον αὐτὸ ἰσχύει τόσο γιὰ μεμονωμένα πρόσωπα-πιστοὺς, ὅσο καὶ γιὰ ὁλόκληρες Τοπικὲς Ἐκκλησίες.

3. Ἡ **Καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, σὲ σχέση πάντοτε μὲ τὴν **Μοναδικότητα**, τὴν **Ἀγιότητα** καὶ τὴν **Ἀποστολικότητα** Αὐτῆς¹⁰, εἶναι ποιοτικὸ καὶ ἐσωτερικό¹¹, καὶ ὄχι ποσοτικὸ καὶ ἐξωτερικό¹² γνῶρισμά Της· εἶναι ἡ θεμελιώδης ιδιότητά Της, ἡ ὁποία ἐκφράζει ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν πληρότητα τῆς Ἀληθείας ποὺ Αὐτὴ κηρύττει, ἀνεξαρτήτως τῆς πληθυσμιακῆς καὶ γεωγραφικῆς διαστάσεώς Της, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν γνησιότητα καὶ ὁλοκληρία τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα παρέχονται γιὰ τὴν θεραπεία καὶ θέωση τῆς πεσοῦσης ἀνθρωπίνης φύσεως.

«Συγκρητισμὸς» δηλώνει τὴν ἀνάμειξη στοιχείων διαφορετικῆς προελεύσεως (θρησκειῶν, τύπων λατρείας, ἰδεολογιῶν, δογμάτων, Ὁμολογιῶν κ.ἄ.), προκειμένου νὰ προκύψει κάτι νέο χωρὶς πραγματικὴ καὶ οὐσιαστικὴ ἔνωση.

⁶ «**Διαχριστιανικός**» αὐτὸς ποὺ ἀναφέρεται σὲ περισσότερες ἀπὸ μία Χριστιανικὲς Ὁμολογίες, οἱ ὁποῖες εὐρίσκονται σὲ Συγκρητιστικὸ Διάλογο γιὰ τὴν ἔνωσή τους.

⁷ «**Διαθρησκευιακός**» αὐτὸς ποὺ ἀναφέρεται σὲ περισσότερες ἀπὸ μία Θρησκείες, οἱ ὁποῖες εὐρίσκονται σὲ Συγκρητιστικὸ Διάλογο γιὰ τὴν ἔνωσή τους.

⁸ «**Ἐκκλησιολογία**» ὁ κλάδος τῆς Δογματικῆς Θεολογίας, ὁ ὁποῖος ἐξετάζει τὰ σχετικά μὲ τὴν φύση καὶ τὴν οὐσία τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

⁹ Πρὸβλ. Ματθ. 1στ' 18.

¹⁰ Ἡ ἀναφορὰ στὴν **Καθολικότητα**, τὴν **Μοναδικότητα**, τὴν **Ἀγιότητα** καὶ τὴν **Ἀποστολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ὡς βάση τὸ σχετικὸ ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Αὐτὲς εἶναι οἱ κύριες ιδιότητες τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

¹¹ «**Ἐσωτερικό**» γνῶρισμα, τὸ ὁποῖο ἀφορᾷ τὴν φύση-οὐσία, τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σχέση Της μὲ τὸν Χριστό, διὰ τοῦ Πατρὸς, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

¹² «**Ποιοτικὸ καὶ ἐσωτερικό, καὶ ὄχι ποσοτικὸ καὶ ἐξωτερικό γνῶρισμα**» οἱ ἀντιθέσεις: «ποιοτικὸ - ποσοτικὸ» καὶ «ἐσωτερικὸ - ἐξωτερικὸ» ἀποσκοποῦν στὸ νὰ τονίσουν τὴν ποιοτικὴ διάσταση τῆς **Καθολικότητας**, διότι στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ἡ Ἀληθινὴ καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὁμολογεῖται ὡς **Καθολικὴ**, κυρίως διότι κατέχει **καθ' ὁλοκληρίαν** τὴν ἀποκεκαλυμμένη Ἀλήθεια καὶ τὰ μέσα τῆς Σωτηρίας (διάσταση ποιοτικῆ-ἐσωτερικῆ), καὶ ἐπομένως στὴν περίπτωσιν αὐτῇ, ἡ ἔννοια τῆς **Καθολικότητας** τῆς Ἐκκλησίας ταυτίζεται ἀπόλυτα μὲ τὴν ἔννοια τῆς **Ὁρθοδοξίας** (Ὁρθῆς Δόξας-Δοξασίας-Φρονήματος-Πίστεως).

4. Στην βάση αυτής της **Ὄρθης Ὁμολογίας** θεμελιώνεται ἡ **Μυστηριακὴ Κοινωνία**¹³ τῶν Πιστῶν μετὸν Χριστὸ καὶ μεταξύ τους, ὡς **ὀλοκλήρωση** τῆς ὑπάρχουσας **Ἐνότητας** στὴν Πίστη, ὡς **σκοπὸς καὶ τέλος** καὶ ὄχι ὡς μέσον γιὰ τὴν **ἐπίτευξη** τῆς **Ἐνότητας** αὐτῆς· δηλαδή, **προηγείται ἡ Ἐνότητα στὴν Ὄρθὴ Ὁμολογία καὶ ἀκολουθεῖ ἡ Κοινωνία στὰ Μυστήρια.**

5. Ὅλοι οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν **Ὁρθόδοξη Ὁμολογία**, προκειμένου νὰ ἀποτελοῦν ζωντανὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὀφείλουν νὰ εὐρίσκονται ὁποσδήποτε σὲ **Μυστηριακὴ Κοινωνία**, ἐφ' ὅσον **Κοινωνία Πίστεως** καὶ **Κοινωνία Μυστηρίων**, ὅταν συνδέονται ἄρρηκτα στὴν ζωὴ τῶν Πιστῶν, πραγματώνουν καὶ ἀναδεικνύουν τὸ **Ἐνα καὶ Μοναδικὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.**

6. Ἡ ἀσάλευτη ἐμμονὴ στὴν **Ὄρθὴ Ὁμολογία**, καθὼς καὶ ἡ **ὑπεράσπισή** Της μετὰ κάθε θυσία, εἶναι θέμα **ὑψίστης σωτηριολογικῆς**¹⁴ **σημασίας**, καὶ γι' αὐτὸ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας ὁμολόγησαν καὶ ὑπερασπίσθησαν γενναίως, μετὰ λόγον, ἔργον καὶ αἷμα, τὴν Ἁγία Ὁρθόδοξη Πίστην μας, καὶ ἔπρατταν αὐτὸ ἐκ μέρους τῆς Ὁρθόδοξης Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὑπάρξεώς Της.

7. Ὅλοι ὅσοι κηρύττουν ἢ πράττουν ἀντίθετα πρὸς τὴν **Ὄρθὴ Ὁμολογία**, ἐπειδὴ εἶναι αἰρετικοί, χωρίζονται ἀπὸ τὴν **Ἀλήθεια τῆς Πίστεως** καὶ ἐκπίπτουν ἀπὸ τὴν **Κοινωνία** μετὰ τὴν Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία, εἴτε αὐτοὶ εἶναι μεμονωμένα πρόσωπα εἴτε Κοινότητες, ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς συνεχίζον νὰ λειτουργοῦν τυπικῶς-θεσμικῶς ὡς δήθεν Ἐκκλησίες καὶ νὰ ἀποκαλοῦνται ὡς Ἐκκλησίες:

• «Ὅσοι δὲν εὐρίσκονται **στὴν Ἀλήθεια**, αὐτοὶ δὲν ἀνήκουν **στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ**· καὶ τόσο περισσότερο, ὅσο ψεύδονται μεταξύ τους, καλοῦντες καὶ καλούμενοι ἱεροὶ ποιμένες καὶ ἀρχιποιμένες· διότι, **ὁ Χριστιανισμὸς** δὲν χαρακτηρίζεται βάσει τῶν προσώπων, ἀλλὰ βάσει τῆς **ἀληθείας καὶ τῆς ἀκριβείας τῆς πίστεως**» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς).

8. Ἡ **Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κοινωνία τῶν Μυστηρίων**, ἡ ὁποία παρέχεται ἄνωθεν ἀπὸ τὸν Πατέρα, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, εἶναι βεβαίως Χριστοκεντρικὴ καὶ Εὐχαριστιακὴ, βιώνεται δὲ ὡς **διαχρονικὴ σύνοδος καὶ συλλειτουργία ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις»**¹⁵, ἐφ' ὅσον ἔχει ὡς

¹³ «**Μυστηριακὴ Κοινωνία**»· ἡ διὰ μέσου τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας κοινωνία τῶν Πιστῶν μετὰ τὸν Χριστὸ καὶ μεταξύ τους.

¹⁴ «**Σωτηριολογία**»· ὁ κλάδος τῆς Δογματικῆς Θεολογίας, ὁ ὁποῖος ἀσχολεῖται μετὰ τὴν **σωτηρία** τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. • «**Σωτηριολογικὴ**»· πού ἀφορᾷ τὴν **Σωτηριολογία**, τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

¹⁵ «**Διαχρονικὴ σύνοδος καὶ συλλειτουργία ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ «σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις»**»· ἔχει ἐπισημανθεῖ πολὺ εὐστοχα, ὅτι «ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι μία παρουσία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· σὲ κάθε Θεία Λειτουργία ἔρχεται ὁ Χριστὸς ἀνάμεσά μας καὶ μαζί Του «**παρευρίσκεται ἀχώριστα ἢ συνάθροισή τῶν Ἁγίων**»· «ἡ παρουσία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ δίδει στὴν Εὐχαριστιακὴ Σύναξή τῆς Ἐκκλησίας τὶς ἀληθινές Της διαστάσεις: πρόκειται γιὰ μία **Εὐχαριστιακὴ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο**, ἡ ὁποία ἱεραρχεῖται μέσα στὴν Ἐκκλησία· ὀλόκληρη ἡ δημιουργία, ὁ ὄρατος καὶ ἀόρατος κόσμος συλλειτουργεῖ τὴν Εὐχαριστιακὴ Προσφορὰ καὶ συνδοξολογεῖ τὸν Τριαδικὸν Θεό»· «ἡ Θεία Λειτουργία εἶναι μία **Εὐχαριστιακὴ Οἰκουμενικὴ**

έγγυητή Της τὸν Ὁρθόδοξο Ἐπίσκοπο, ὁ ὁποῖος εἶναι – μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ - φορέας τῆς «Παραδόσεως τῆς Ἀληθείας» (Ἅγιος Εἰρηναῖος Λουγδούνου).

9. Κάθε Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, μὲ τὸ νὰ εἶναι «τρόπων μέτοχος καὶ θρόνων διάδοχος» τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐπειδὴ εἶναι **Πατέρας** τῆς Εὐχαριστιακῆς Συνάξεως, **Διδάσκαλος** τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀληθείας καὶ **Διάκονος** τῆς Ἀγάπης ἐν Ἀληθείᾳ, εἶναι εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ, γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἐνσαρκώνει, ἐκφράζει καὶ διασφαλίζει τὴν **διαχρονικὴ Καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὴν **Ἐνότητά** Της μὲ τὸν Χριστό, καὶ ταυτόχρονα τὴν **Ἐνότητα** ἐν Χριστῷ μὲ ὅλες τὶς Τοπικὲς Ἐκκλησίες, οἱ Ὅποιες ὑπῆρξαν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν ὡς τὸ Ἕνα Σῶμα Χριστοῦ.

• «Τί δέ ἔστιν “ἐν σῶμα”; Οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πιστοὶ καὶ ὄντες καὶ γενόμενοι καὶ ἐσόμενοι» [«Τί εἶναι τὸ “Ἕνα σῶμα”; Οἱ πιστοὶ σὲ ὅλη τὴν οἰκουμένη, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ ἦσαν καὶ θὰ εἶναι»] (Ἱερὸς Χρυσόστομος).

10. Κάθε Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος κηρύττει αἴρεση δημοσίως καὶ «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ’ Ἐκκλησίας»¹⁶, καὶ ὁ ὁποῖος διδάσκει «ἕτερον εὐαγγέλιον παρ’ ὃ παρελάβομεν» ἢ εὐρίσκεται σὲ **συγκρητιστικὴ κοινωνία μὲ ἀλλοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους**, καὶ μάλιστα ὅταν πράττει αὐτὸ ἐπιμόνως καὶ συνεχῶς, καθίσταται «**ψευδεπίσκοπος**» καὶ «**ψευδοδιδάσκαλος**» (ἹΕ’ Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρας). ὅσοι δὲ Ἐπίσκοποι εὐρίσκονται σὲ κοινωνία μὲ αὐτόν, ἀδιαφορώντας ἢ ἀνεχόμενοι ἢ ἀποδεχόμενοι τὸ φρόνημα καὶ τὶς πρακτικὲς του ἐκφράσεις, αὐτοὶ «**συνόλλυνται**»¹⁷ (Ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης), καὶ παύουν ἔτσι νὰ εἶναι **Κανονικοί**¹⁸ καὶ **Κοινωνικοί**¹⁹, ἐφ’ ὅσον ἡ **Καθολικότητα** τῆς Ἐκκλησίας, ἡ **Ἐνότητά** Της καὶ ἡ γνησίᾳ **Ἀποστολικὴ Διαδοχή**, οἱ ὁποῖες ἐγγυῶνται μὲ ἀσφάλεια τὴν **Κανονικότητα** καὶ τὴν **Κοινωνικότητα** τοῦ Ἐπισκόπου, ἐδράζονται, ἀπορρέουν καὶ διασφαλίζονται ἀπὸ τὴν «**Ὁρθὴν καὶ Σωτήριον τῆς Πίστεως Ὁμολογίαν**».

B’. Οἰκουμενισμός: Συγκρητιστικὴ Παναίρεση

1. Ὁ Οἰκουμενισμός, ὡς θεολογικὴ ἔννοια, ὡς ὀργανωμένο κοινωνικὸ κίνημα

Σύνδοδος· «κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία εἶναι παρὼν ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας Του· μαζί μὲ τὸν Χριστὸ εἶναι ἡ Κυρία Θεοτόκος, οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, οἱ Ἅγιοι Πάντες, οἱ κεκοιμημένοι καὶ οἱ ζῶντες Ἀδελφοί μας, οἱ μακρὰν καὶ οἱ ἐγγύς» (Ἱερομονάχου Γρηγορίου, Ἡ Θεία Εὐχαριστία καὶ ἡ Θεία Κοινωνία, ἔκδ. «Δόμος», σελ. 133 κ.έ., Ἀθήνα 2001).

¹⁶ «**Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ’ Ἐκκλησίας**» (φράση ἀπὸ τὸν ἹΕ’ Ἱερὸ Κανὼνα τῆς Πρωτοδευτέρας Ἱερᾶς Συνόδου)· παρησιᾶ, μὲ παρησιᾶ, ἀπροκάλυπτα, ἐλευθέρως, εὐθαρσῶς.

¹⁷ «**Συνόλλυνται**»· ἀπὸ τὸ ρῆμα *συνόλλυμαι*: καταστρέφομαι-ἐξαφανίζομαι-χάνομαι μαζί μὲ κάποιον.

¹⁸ «**Κανονικοί**»· ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι καὶ καλεῖται «Κανονικός», ὅταν ἡ χειροτονία του, ἡ ποιμαντικὴ καὶ συνοδικὴ του δραστηριότητα, ἀλλὰ καὶ τὸ φρόνημά του εἶναι σύμφωνα μὲ τὰ Δόγματα καὶ τοὺς Ἱερὰς Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τότε γίνεται λόγος γιὰ τὴν «Κανονικότητα» τοῦ Ἐπισκόπου.

¹⁹ «**Κοινωνικοί**»· ἕνας Ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος εἶναι «Κανονικός», εἶναι καὶ «Κοινωνικός», δηλαδὴ εἶναι σὲ *κοινωνία Πίστεως καὶ Μυστηρίων* μὲ τὸν Ὁρθόδοξο Κλῆρο καὶ Λαό. Τότε γίνεται λόγος γιὰ τὴν «Κοινωνικότητα» τοῦ Ἐπισκόπου.

καὶ ὡς θρησκευτικὴ πράξις, εἶναι καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλύτερη αἴρεση τῶν αἰώνων καὶ τὴν **περιεκτικώτερη**²⁰ **παναίρεση**²¹. εἶναι αἴρεση αἰρέσεων καὶ **παναίρεση παναιρέσεων**· εἶναι ἡ ἀμνήστευση ὅλων τῶν αἰρέσεων, **πραγματικὰ καὶ ἀληθινὰ Παναίρεση**· εἶναι ὁ πλέον ὑπουλος ἀντίπαλος τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὅπως καὶ ὁ περισσότερο ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, ἐφ' ὅσον μέσα στὸ συγκρητιστικὸ τοῦ πλαίσιου ἀδυνατοῦν νὰ ὑπάρξουν μὲ ἀδιάσπαστη σωτηριολογικὴ ἐνότητα ἢ ἐν Χριστῷ Ἀλήθεια καὶ Ζωή.

2. Ὁ Οἰκουμενισμὸς προέρχεται ἀπὸ τὸν προτεσταντικὸ κόσμον (19^ο αἰ. κ.έ.) καὶ **καλλιεργῆ τὴν σχετικοποίησιν**²² **τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας, Ζωῆς καὶ Σωτηρίας**, καὶ (ἔτσι) ἀρνεῖται κατ' οὐσίαν τὴν *Καθολικότητα καὶ Μοναδικότητα* τῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον στὴν βάση του εὐρίσκεται (ἀφ' ἑνὸς μὲν) ἡ πλανεμένη θεωρία περὶ «Ἀοράτου Ἐκκλησίας» μὲ ἀσαφῆ ὅρια, μέλη τῆς ὁποίας δῆθεν εἶναι δυνατόν νὰ ἀνήκουν σὲ διάφορες «Ὁμολογίες», (ἀφ' ἑτέρου δὲ) ἡ παραλλαγὴ τῆς, δηλαδὴ ἡ λεγομένη «Θεωρία τῶν Κλάδων», κατὰ τὴν ὁποία οἱ διάφορες χριστιανικὲς «Ὁμολογίες» εἶναι δῆθεν κλάδοι τοῦ ἴδιου δένδρου τῆς Ἐκκλησίας, καὶ κάθε κλάδος κατέχει μέρος τῆς Ἀληθείας καὶ ἔτσι (ὅλοι οἱ κλάδοι μαζί) ἀπαρτίζουν δῆθεν τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας.

3. Παρὰ τὴν ποικιλία τῶν θεωριῶν, τὶς ὁποῖες παρήγαγε ὁ Οἰκουμενισμὸς, ὁ **βασικὸς στόχος** του εἶναι ἡ **καλλιέργεια μιᾶς συγκρητιστικῆς συνυπάρξεως καὶ συνεργασίας**, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω μιᾶς **συγχωνεύσεως** ἀρχικὰ ὅλων τῶν χριστιανικῶν Κοινοτήτων (**Διαχριστιανικὸς Οἰκουμενισμὸς**), καὶ στὴν συνέχεια ὅλων τῶν θρησκειῶν (**Διαθρησκειακὸς Οἰκουμενισμὸς**), δηλαδὴ (ἢ καλλιέργεια) μιᾶς ἀντι-ευαγγελικῆς διαδικασίας, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ ἀναπόφευκτα στὴν ἀνάδειξη ἑνὸς σώματος τῶν Πιστευόντων, μιᾶς τρόπου τινὰ **Πανθρησκείας**, ἡ ὁποία θὰ προλειάνει τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ πειρασμοῦ τῶν Ἐσχάτων, δηλαδὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ *Ἀνόμου-Ἀντιχρίστου*.

4. Ἐπειδὴ ἔχει συγκρητιστικὸ χαρακτῆρα, ὁ Οἰκουμενισμὸς **συγγενεῦει στενὰ μὲ τὸν Ἐλευθεροτεκτονισμὸν (Μασωνία)**, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νὰ αὐτοδιαφημίζεται ὡς *ἀνεξίθρησκος, συγχρωτιστικὸς*²³ καὶ *ἀνεκτικὸς ἐναντὶ τῶν αἰρέσεων καὶ θρησκειῶν*, ἔχει ἀναδειχθεῖ στὴν πράξιν σὲ *Θρησκεία καὶ Ὑπερθρησκεία*, ἡ ὁποία **συμβάλλει ἀμέσως καὶ ἐμμέσως στὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Ὁράματος**, δηλαδὴ στὴν

²⁰ «**Περιεκτικώτερη**»· μία αἴρεση ὀνομάζεται «περιεκτικὴ-περιεκτικώτερη», ὅταν περιλαμβάνει περιέχει πλῆθος ἄλλων αἰρέσεων. • Ὁ Ἀγγλικανισμὸς χαρακτηρίζεται γιὰ τὴν «περιεκτικότητά» του («comprehensiveness»), διότι στοὺς κόλπους του συγκλίνουν καὶ συνυπάρχουν ποικίλες ὁμολογιακὲς-δογματικὲς τάσεις.

²¹ «**Παναίρεση**»· αἴρεση, ἡ ὁποία περιλαμβάνει ὅλες τὶς αἰρέσεις, *παν-αίρεση*.

²² «**Σχετικοποίησις**»· ἀπὸ τὸ ρῆμα «σχετικοποιῶ»: θεωρῶ κάτι ὡς σχετικόν, ἀβέβαιο, μὴ ἀπόλυτον, μεταβλητό, προσωρινόν. • «**Σχετικοποίησις τῆς Ἀληθείας**»· ἄρνησις τοῦ ἀπολύτου τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας.

²³ «**Συγχρωτιστικὸς**»· ἀπὸ τὸ ρῆμα «συγχρωτίζομαι»: ἔχω ἢ ἀποκτῶ συχνὴ καὶ στενὴ ἐπαφὴ μὲ κάποιον, συναναστρέφομαι, συναγελάζομαι.

δημιουργία μιᾶς (ιδεολογικῆς) βάσεως²⁴, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνει μαζί ὅλα τὰ Δόγματα καὶ τὶς Θρησκευεῖς, στὴν ὁποία (βάση) ἡ Ἀλήθεια πού ἔχει ἀποκαλυφθεῖ θὰ ἔχει πλήρως σχετικοποιηθεῖ καὶ ἐξισωθεῖ μὲ κάθε ἀνθρώπινη καὶ δαιμονικὴ πλάνη καὶ δοξασία.

5. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἀρχισε νὰ προσβάλλει τὴν Ὁρθόδοξη Καθολικὴ²⁵ Ἐκκλησία στὸ τέλος τοῦ ΙΘ' αἰῶνα, καὶ μὲ τὸ Συνοδικὸ Διάγγελμα «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἔτος 1920, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως τὸν «Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», κηρύχθηκε αὐτὸς «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ἐφ' ὅσον χαρακτηρίζει τὶς αἰρέσεις τῆς Δύσεως καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς δῆθεν «σεβάσμιες Χριστιανικὲς Ἐκκλησίες», ὄχι πλέον «ὡς ξένες καὶ ἀλλότριες», ἀλλ' ὡς «συγγενεῖς καὶ οἰκεῖες ἐν Χριστῷ καὶ “συγκληρονόμους καὶ συσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ”», καὶ μάλιστα προτείνει ὡς πρῶτο μέτρο τῆς ἐφαρμογῆς του τὴν χρῆση κοινοῦ ἡμερολογίου, γιὰ τὸν ταυτόχρονο συνεορτασμὸ ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων.

6. Σὲ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ τοῦ οἰκουμενιστικοῦ Διαγγέλματος καὶ ὕστερα ἀπὸ τὶς ἀντικανονικὲς Ἀποφάσεις τοῦ ἀντορθοδόξου Συνεδρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ ἔτους 1923, υἱοθετήθηκε κατ' οὐσίαν τὸ λεγόμενο Γρηγοριανὸ Ἡμερολόγιο ὡς δῆθεν Διωρθωμένο Ἰουλιανό, παρὰ τὸ ὅτι μόλις ἐμφανίσθηκε στὴν Δύση (1582) κατακρίθηκε καὶ καταδικάσθηκε ὡς σοβαρὴ Παπικὴ Καινοτομία ἀπὸ τρεῖς Πανορθόδοξες Συνόδους στὴν Ἀνατολή (1583, 1587, 1593), τῶν Ὁποίων οἱ ἀποφάσεις ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν καὶ νὰ βαρύνουν τοὺς Καινοτόμους, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται σὲ σχίσμα.

7. Ἡ Ἡμερολογιακῆ-Εορτολογικὴ Καινοτομία, ἡ ὁποία εἰσήχθη τὸ ἔτος 1924 στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας, καὶ ἔπειτα σταδιακὰ καὶ σὲ ἄλλες Τοπικὲς Ἐκκλησίες, προσκρούει στὴν Καθολικότητα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς (μονομερῆ καὶ ἀντικανονικό), ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν σκοπὸ τῆς (οἰκουμενιστικὸ-συγκρητιστικό), καὶ ἔτσι προσβάλλει μὲ ἰσχυρὸ πλήγμα τὴν ἐξωτερικὴ ἔκφραση καὶ ἐκδήλωση τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας ἀνὰ τὸν κόσμον, ἡ ὁποία πραγματοποιεῖται καὶ διὰ τοῦ ἐνιαίου Ἡμερολογίου-Εορτολογίου.

8. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία, μὲ τὸ ὕψιστο συνοδικὸ κῦρος Τῆς, ἔχει ἐκφράσει τὴν σταθερὴ καὶ ἀμετακίνητη βούλησή Τῆς, νὰ ἐκδηλώνεται ἡ Ἐνότητά Τῆς καὶ μὲ τὴν τέλεση μαζί ἀπὸ ὅλους τοὺς Χριστιανούς τῆς μεγαλύτερης τῶν Εορτῶν, δηλαδὴ τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μὲ τὸ νὰ καθορίσει ὀριστικὰ στὴν Ἀ' Ἁγία

²⁴ «(Ἰδεολογικῆς) βάσεως» κοινῶς πλατφόρμα: οἱ κοινὲς θέσεις καὶ ἀρχές (τὸ κοινὸ σημεῖο, ἡ κοινὴ βάση), τὶς ὁποῖες ὑπερασπίζεται μία ομάδα Θρησκευτικῶν Κοινοτήτων, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθεῖ συμφωνία καὶ συνεργασία μεταξύ τους σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο.

²⁵ «Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία» ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία ταυτίζεται ἀπολύτως μὲ τὴν Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία, δηλαδὴ τὴν Ὁρθόδοξη, ἡ Ὁποία βεβαίως δὲν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μὲ τὸν Παπισμὸ, ὁ ὁποῖος κοινῶς σήμερον ἀποκαλεῖται «Καθολικὴ» ἢ «Ρωμαιο-Καθολικὴ Ἐκκλησία».

• Βλέπε καὶ τὴν ὑποσημείωση 12, «Ποιοτικὸ καὶ ἐσωτερικὸ, καὶ ὄχι ποσοτικὸ καὶ ἐξωτερικὸ γνῶρισμα».

Οικουμενική Σύνοδο τὸ ἔτος 325 τὸ αἰώνιο *Κανόνιο τοῦ Πάσχα*, τὸν *Πασχάλιο Κανόνα*.

9. Αὐτὴ ἡ Συνοδικὴ Πράξις, ἡ Ὅποια στὴν οὐσία της εἶναι βαθύτατα **ἐκκλησιολογικὴ καὶ δογματικὴ**, προϋπέθετε ὡς βάση τῶν λεγομένων *Διορισμῶν* τοῦ Ἁγίου Πάσχα τὴν Ἐαρινὴ Ἰσημερία, ἡ ὁποία ὡς σταθερὴ ἡμερομηνία **ἐκκλησιαστικῶς** θὰ ἦταν πλέον **θετῶς/συμβατικῶς ἡ 21η Μαρτίου** τοῦ ἐν χρῆσει τότε Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖο ἔτσι καθιερώθηκε (πλέον) ὡς **Ἐκκλησιαστικὸ Ἡμερολόγιο** καὶ ὡς ἄξονας τοῦ ἐτησίου **Ὁρθοδόξου Ἑορτολογίου**· μὲ βάση Αὐτό, συντελέσθηκε σταδιακὰ μέχρι καὶ τὸν ΣΤ' αἰῶνα ἡ ἡμερολογιακὴ ἐναρμόνιση τῶν τοπικῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ Ὅποιες εὐρίσκοντο σὲ διάφορα ἡμερολογιακὰ περιβάλλοντα.

10. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου **ἐξέφρασαν θεόπνευστα, ἀλλὰ καὶ προφητικά, τὸ ἀντι-συγκρητιστικὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας**, ἐφ' ὅσον τὸ «μὴ μετ' Ἰουδαίων συνεορτάζειν», καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ νὰ μὴν ἐπιδιώκεται ὁ συνεορτασμός μετὰ τοὺς αἰρετικούς, **διασφάλιζε τὴν ἐξωτερικὴ-ὄρατὴ Ἐνότητα τοῦ Ἐνὸς Σώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔθετε τὰ ὅρια μεταξὺ Ἀληθείας καὶ Αἰρέσεως**, δηλαδὴ ἐντελῶς **ἀντίθετα** ἀπὸ τὴν κατάκριτη Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμιση τοῦ 1924, ἡ ὁποία **ἀπέβλεπε στὸν συνεορτασμό μετὰ τοὺς ἑτεροδόξους τοῦ παναιρετικοῦ Παπισμοῦ καὶ Προτεσταντισμοῦ, προκειμένου νὰ καταστεῖ ὄρατὴ ἡ δῆθεν ὑπάρχουσα ἀόρατὴ ἐνότητα αὐτῶν καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας**.

11. Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστές²⁶, καὶ μάλιστα οἱ περισσότερο ἀκραῖοι ἀπὸ αὐτούς, ἐπειδὴ ἔχουν ὑποστῆ ταὶ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τοῦ διαβρωτικοῦ Συγκρητισμοῦ, φρονοῦν ὅτι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ **ἔχει δῆθεν ἀπολέσει τὴν Καθολικότητά Της**, ἐξ αἰτίας θεολογικῶν καὶ πολιτισμικῶν διαμαχῶν καὶ διαιρέσεων· γι' αὐτό, προτείνουν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν δῆθεν ἀνασυγκρότησίν Της, μέσῳ μιᾶς **συμβατικῆς ἐνώσεως** τῶν διεστώτων, ὀρθοδόξων καὶ αἰρετικῶν, ἡ ὁποία δῆθεν θὰ ἀποκαταστήσει τὴν εὐχαριστιακὴ κοινωνία, χωρὶς βεβαίως κοινὴ Ὁμολογία Πίστεως, **προφανῶς σύμφωνα μὲ τὰ πρότυπα τῆς Οὐνίας**· ἄλλοι, περισσότερο μετριοπαθεῖς Οἰκουμενιστές, ἀρκοῦνται στὴν συναρίθμηση τῶν ἑτεροδόξων μετὰ τοὺς ὀρθοδόξους, καὶ ὀμιλοῦν «**ὑπὲρ τοῦ ὄλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος**», ἐπειδὴ δῆθεν εὐρίσκονται αὐτοὶ (οἱ ἑτερόδοξοι) μέσα στὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, διότι αὐτοὶ **δὲν ταυτίζονται τὰ Χαρισματικὰ καὶ τὰ Κανονικὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας²⁷**, ὡς ὑποστηρικτὲς τῆς «Διευρυμένης Ἐκκλησίας» ἢ τῆς «Ἐκκλησίας ἐν διευρυμένῃ ἢ εὐρυτάτῃ ἐννοίᾳ», ἐφ' ὅσον **ἀνακαλύπτουν ἢ ἀναγνωρίζουν τὴν ὑπαρξὴ «Ἐκκλησιῶν» καὶ «Θείας Χάριτος»/«Σωτηρίας» καὶ ἐκτὸς τῶν Ὁρίων τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀληθινῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (ecclesia extra ecclesiam, extra muros)**.

12. Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν στὸ λεγόμενο «**Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν**» (1948 κ.έ.), καθὼς καὶ σὲ ἄλλους

²⁶ «Οἱ ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστές» οἱ Οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι προέρχονται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ συμμετέχουν, ἔχουν ἐνταχθεῖ, στὴν αἰρετικὴ Οἰκουμενικὴ Κίνηση.

²⁷ «Χαρισματικὰ καὶ Κανονικὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας» • Βλέπε τὴν ὑποσημείωση 38.

Οικουμενιστικούς Όργανισμούς, αποτελεί μία έμπρακτη άρνηση της Όρθόδοξης Έκκλησίας, ως πληρώματος²⁸ της εν Χριστώ Αληθείας και Σωτηρίας, ἐφ' ὅσον βασική προϋπόθεση οργανικής συμμετοχής σὲ τέτοια Διομολογιακὰ Σώματα εἶναι οὐσιαστικὰ ἢ ἔστω καὶ σιωπηλὴ ἄρνηση τῆς ὑπάρξεως ἀύθεντικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Καθολικότητας σήμερα, καθὼς καὶ ἡ αἴσθηση τῆς ἀνάγκης ἀνα-συγκροτήσεως μιᾶς δῆθεν ἀύθεντικῆς Καθολικότητας, δηλαδή τῆς ἀνάγκης μιᾶς δῆθεν ἐπανιδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας.

13. Στὴν βάση τῶν ἀντορθόδοξων καὶ πλήρως νεοφανῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων, εὐρίσκονται ἢ λεγομένη «Βαπτισματικὴ Θεολογία», ὁ Δογματικὸς Συγκρητισμὸς, ἢ κατάργηση τῶν «Ορίων» τῆς Ἐκκλησίας, ἢ αἴσθηση τῆς «Οἰκουμενικῆς Αδελφосύνης», ἢ θεωρία τῶν «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν», ἢ λεγομένη «Θεολογία τῶν Δύο Πνευμόνων», ἢ θεωρία τῆς «Μιᾶς καὶ Διηρημένης Ἐκκλησίας», ἢ «ὑπέρβασις τῆς παλαιᾶς αἵρεσιολογίας», καθὼς καὶ ἄλλες ποικίλες κακοδοξίες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ὀδηγήσει σταδιακὰ τοὺς ἐξ ὀρθόδοξων Οἰκουμενιστὲς στὴν ἄρνηση τῆς ἐκκλησιολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς ἀποκλειστικότητας τῆς Όρθόδοξης Ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα στὴν συνοδικὴ ἀναγνώριση τῶν ἑτεροδόξων Κοινοτήτων καὶ τῶν μυστηρίων τους, στὴν συμπροσευχὴ μὲ αὐτοὺς καὶ ἰδίως σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς, στὴν παροχὴ μυστηρίων σὲ αὐτοὺς, στὴν συνυπογραφὴ Κοινῶν Δηλώσεων καὶ Διακηρύξεων γιὰ κοινὴ δῆθεν μαρτυρία μαζί τους, ὅπως ἐπίσης καὶ στὴν αἴσθηση τοῦ χρέους τῆς συνδιακονίας τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ δῆθεν εἶναι συνυπεύθυνοι (Όρθοδοξία καὶ Αἵρεση) γιὰ τὴν σωτηρία του.

14. Μὲ ὅλα αὐτὰ, ἔχει διαστρεβλωθεῖ πλήρως ἡ ἔννοια τῆς εὐαγγελικῆς Ἀγάπης, ἢ ὁποῖα ἀσκεῖται μαζί μὲ τὴν Ἀλήθεια καὶ διὰ μέσου τῆς Ἀληθείας· ἔχει παγιωθεῖ ἓνας βαθὺς καὶ ὀλοένα ἐμβαθυνόμενος συγκρητιστικὸς συγχρωτισμὸς· τηρεῖται, ἐν ὀνόματι μιᾶς νοθευμένης οἰκονομίας, μία στάση περιεκτικὴ καὶ περιχωρητικὴ²⁹ ἔναντι τῆς ἑτεροδοξίας· ἔχει προέλθει μία ἄμεικτη μεῖξις· καὶ ἔχει ἀναδυθεῖ μία πραγματικὰ ὑφισταμένη ἔνωση μεταξύ τῶν πάσης προελεύσεως Οἰκουμενιστῶν, ἐνὸς Σώματος Πιστευόντων, ὄχι βεβαίως στὴν βάση τῆς Μοναδικῆς Ἀληθείας τῆς Όρθόδοξης Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ στὴν βάση ἐνὸς νεφελώδους ἀνθρωπιστικοῦ ὁράματος, χωρὶς ἱεραποστολικὴ διάσταση καὶ κλήση αὐτῶν ποὺ ἔχουν πλανηθεῖ νὰ Ἐπιστρέψουν μὲ Μετάνοια στὸν Οἶκο τοῦ Πατρὸς, δηλαδή στὴν Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

Γ'. Σεργιανισμὸς: Ἀλλοίωση τῆς Κανονικότητας

²⁸ «Πληρώματος» ἀπὸ τὸ ρῆμα «πληρῶω, -ῶ»: ἢ ὀλοκληρία, ἢ πληρότης, τὸ γέμισμα, τὸ ὅλον, τὸ σύνολον.

²⁹ «Περιχωρητικὴ» ἀπὸ τὸ ρῆμα «περιχωρῶ»: συνυπάρχω μὲ κάτι ἄλλο χωρὶς νὰ ἀλλοιώνονται· συγχέονται τὰ συνυπάρχοντα, συμπεριέχω. • Βλέπε καὶ τὴν ὑποσημείωση 20, «Συγχρωτιστικὸς».

1. Ένα άλλο φαινόμενο και κίνημα, τὸ ὁποῖο εἶναι συγγενὲς μὲ τὸν Οἰκουμενισμό, καὶ τὸ ὁποῖο ἔχει ἐπίσης ἐκκλησιολογικὴ διάσταση, εἶναι ὁ λεγόμενος **Σεργיאλισμός**, ὁ ὁποῖος στὶς πρωτοφανεῖς περιστάσεις τοῦ διωγμοῦ τῆς Ἐκκλησίας στὴν πρώην Σοβιετικὴ Ἐνωση **παρέδωσε**, μέσω τοῦ πεπτωκότος καὶ συμβιβασθέντος Σεργίου Στραγκορόντσκυ (+1944), ἀρχικῶς μητροπολίτου καὶ μετέπειτα πατριάρχου Μόσχας, στοὺς ἀθέους καὶ θεομάχους Μπολσεβίκους **έναν φαινομενικὰ ἄρτιο ἐκκλησιαστικὸ ὄργανισμό**, προκειμένου αὐτὸς νὰ γίνεῖ **στὰ χεῖρα τους ἄβουλο ὄργανο κατὰ τὴν ἀδυσώπητη πολεμικὴ τους ἐναντίον Αὐτῆς τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας** ὡς φορέως τοῦ πληρώματος τῆς Ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ.

2. Ὁ Σεργיאλισμὸς δὲν εἶναι μόνον σοβιετικὸ φαινόμενο, διότι ἐπληξε σφοδρὰ καὶ τὶς Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τῶν χωρῶν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐπικράτησαν, μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον, ἀθεϊστικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰ κομμουνιστικὰ Καθεστῶτα.

3. Ἡ πεμπουσία τοῦ Σεργיאλισμοῦ εἶναι ἡ υἱοθέτηση τῆς πλάνης, ὅτι ἡ **ἐξαπάτηση** θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθεῖ **δήθεν ὡς μέσον διασώσεως τῆς Ἀληθείας**, καὶ ἐπίσης ὅτι ἡ **συνεργασία** μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ διῶκτες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν **δήθεν ὁ τρόπος ἐπιβιώσεώς Της**. ἀλλὰ ὅμως, στὴν πράξη συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο: οἱ **σεργιανιστὲς ἐπίσκοποι ἔγιναν ὄργανα τῶν ἀθέων Κομμουνιστῶν**, προκειμένου νὰ ἀσκοῦν ἔλεγχον στὴν Ἐκκλησία, μὲ σκοπὸ τὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ Της **ἐξασθένηση**, μέχρι τὴν τελικὴ ἀποδόμηση καὶ τὸν **ἐξαφανισμό Της**.

4. Σὲ **ἐπίπεδο ἐκκλησιολογικὸ**, ὁ Σεργיאλισμὸς **διαστρέβλωσε πλήρως τὴν ἔννοια τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησιαστικῆς Κανονικότητος**, ἐφ' ὅσον **στὰ ὅρια τοῦ σεργιανισμοῦ**, ἡ **Κανονικότητα** ἦταν οὐσιαστικὰ ἀποκομμένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἀλήθεια τῆς αὐθεντικῆς Κανονικῆς Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔτσι ἔλαβε **μία τυπικὴ προσαρμογὴ στὴν νομιμότητα**, ἡ ὁποία εἶναι δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθεῖ, προκειμένου νὰ δικαιολογήσῃ **κάθε ἀνομία τῆς διοικήσεως Ἱεραρχίας**. καὶ τελικὰ, αὐτὴ ἡ **ἐπιφανειακὴ Κανονικότητα** ἔγινε **μία διοικητικὴ τεχνικὴ**, γιὰ τὴν ὑπαγωγὴ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας στὴν **σεργιανιστικὴ ἱεραρχία**, ἀσχέτως μὲ τὴν κατεύθυνση πρὸς τὴν ὁποία αὐτὴ ὀδηγοῦσε τοὺς πιστοὺς.

5. Μετὰ τὴν κατάρρευση τῶν ἀντιχριστιανικῶν Καθεστῶτων, πρὸς τὰ τέλη τοῦ προηγούμενου εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἡ **βαρυτάτη ἐκκλησιολογικὴ ἐκτροπὴ τοῦ Σεργיאλισμοῦ**, κάτω ἀπὸ τὶς νέες συνθηκὲς τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, **διατηρήθηκε ὡς κληρονομία τοῦ παρελθόντος** καὶ συγχρόνως **μετασηματίσθηκε**.

6. Ὁ ἐκκλησιομάχος Σεργיאλισμὸς, μὲ τὸ νὰ ἔχει πρὸ πολλοῦ ἐνσωματώσει στὸ ἐνδότερό του **εἶναι³⁰ τὸ κοσμικὸ πνεῦμα**, τὴν **ἀσυνειδησία**, τὴν **ἐξαπάτηση** καὶ τὴν **παθολογικὴ δουλικότητα** ἀπέναντι στοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου τούτου, **συνεχίζει νὰ προδίδει τὴν Ἐκκλησία**, ὄχι πλέον ἐξ αἰτίας δήθεν τοῦ φόβου τῶν ἀντιποίνων ἐκ μέρους τῶν ἀθέων Κρατούντων, ἀλλὰ **χάριν ἰδιοτελῶν καὶ ἐγκοσμιοκρατικῶν**

³⁰ «Ἐνδότερό του εἶναι» στὴν φύση του, στὴν οὐσία του, στὴν πνευματικὴ του ταυτότητα.

κινήτρων και υπό τὸ πέπλο τῆς δηθεν *Κανονικότητας*, **ἐκποιεῖ πλέον τὴν ἐλευθερία τῆς Ἐκκλησίας**, μὲ ἀντάλλαγμα τὸ κέρδος τῆς φιλίας μὲ τοὺς ἰσχυροὺς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, μαζί μὲ ὅλα βεβαίως τὰ συναφῆ ὑλικά συμφέροντα καὶ τὴν περιοπτη κοινωνική θέση.

7. Σήμερα, στὴν μεταλλαγμένη αὐτὴ μορφή, ὁ ἰὸς τοῦ *Σεργιανισμού*, ὡς νεο-Σεργιανισμὸς ἢ μετα-Σεργιανισμὸς, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ μὲ ἄλλες πολιτειοκρατικὲς μορφές, **προσβάλλει ὡς ἓνα βαθμὸ, μεγάλο μέρος τῆς Ἱεραρχίας τῶν τοπικῶν ἐπισήμων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνὰ τὸν κόσμο, καὶ ἔτσι συμβάλλει στὴν προαγωγή τοῦ ἐπίσης ἐγκοσμιοκρατικοῦ καὶ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμού**, ὑπὸ τὴν σκέπη μιᾶς ψευδοῦς (παραπλανητικῆς) *Κανονικότητας*.

* * *

8. Οἱ εὐσεβεῖς, Κληρὸς καὶ Λαός, οἱ ὅποιοι ἔχουν ὑγιᾶ **Δογματικὴ καὶ Κανονικὴ Συνείδηση**, ἀπένταντι σὲ φαινόμενα καὶ κινήσεις, τὰ ὅποια ἔχουν **ἐκκλησιολογικὴ καὶ σωτηριολογικὴ σημασία**, ὅπως εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ὁ *Σεργιανισμὸς*, **ὀφείλουν νὰ τηρήσουν μία γνήσια Πατερικὴ στάση**, ὅταν μάλιστα αὐτὰ ἐδραιώνονται συστηματικὰ καὶ διαδίδονται εὐρέως, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐπιδιώκουν πάντοτε μία σαφῆ δογματικὴ ἔκφραση, ἀλλ' εἰσχωροῦν καὶ ἐνσπείρονται στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ ὑπουλο καὶ διαβρωτικὸ τρόπο, δηλαδὴ υἱοθετοῦνται ἐνεργῶς ἢ ἐπιτρέπονται παθητικῶς ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους μιᾶς ἢ περισσοτέρων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

9. Στὶς περιπτώσεις αὐτές, ἡ οὐσία τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον τῶν ἀντι-ευαγγελικῶν, ἀντορθοδόξων καὶ ἐκφυλιστικῶν αὐτῶν φαινομένων δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον **μία προαιρετικὴ³¹ στάση μέσα στὸ πλαίσιο μιᾶς δηθεν οἰκονομίας**, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται ἀμέσως ἡ παύση τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μὲ τὸν **Ἐπίσκοπο καὶ τὴν Ἱεραρχία**, ἡ ὅποια εἰσάγει μάλιστα συνοδικῶς τὴν αἵρεση στὴν Ἐκκλησία, εἴτε μὲ τὸ νὰ κηρύσσει αὐτήν, εἴτε μὲ τὸ νὰ συμβάλλει στὴν διάδοσή της μέσω τῆς σιωπῆς, τῆς παθητικότητας ἢ τῆς ἀδιαφορίας (ΙΕ' Κανὼν τῆς Πρωτο-δευτέρας).

10. Ἡ **Ἀποτείχιση** ἀπὸ τοὺς ποιμένες, οἱ ὅποιοι (μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ) ἔχουν ἐκπέσει, καὶ οἱ ὅποιοι χαρακτηρίζονται πλέον ὡς «**ψευδεπίσκοποι**» καὶ «**ψευδοδιδάσκαλοι**», ἀποτελεῖ **ἀναγκαιότατη ὑποχρέωση** τῶν γνησίων Ὄρθοδόξων ἐν καιρῷ αἵρέσεως, γιὰ τὴν διαφύλαξη τῆς **Μοναδικότητας**, τῆς **Ἐνότητας** καὶ τῆς **Καθολικότητας** τῆς Ἐκκλησίας· (ἐπίσης), γιὰ τὴν ὁμολογιακὴ **Μαρτυρία Πίστewς**, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ σωτήρια **Κλήση Μετανοίας** πρὸς αὐτούς, οἱ ὅποιοι ἐκτρέπονται καὶ γιὰ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν κοινωνία μὲ αὐτούς.

Δ'. Ἡ λεγομένη ἐπίσημη Ὄρθοδοξία

³¹ Στὸ πρωτότυπο «**δυνητικὴ**»· προαιρετικὴ, ποὺ ἔχει τὴν δυνατότητα τῆς ἐπιλογῆς τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου, ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἢ νὰ μὴν γίνῃ.

1. Τὸ νόημα τοῦ ὄρου «ἐπίσημη Ὁρθοδοξία» ἔχει στενὰ συνδεθεῖ μὲ τοὺς ὄρους «ἐπίσημη Ἐκκλησία» καὶ «ἐπίσημες τοπικὲς Ἐκκλησίες».

2. Ἡ «ἐπίσημη Ὁρθοδοξία» εἶναι τὸ **ἰδιαίτερο ἐκεῖνο ἰδεολόγημα τῶν λεγομένων ἐπισήμων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν**, τὸ ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει μίαν Ὁρθοδοξία ὀλοένα καὶ περισσότερο «*χλιαρή*»³², ἢ ὁποία μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Κανονικῶν Καινοτομιῶν, τὶς ὁποῖες προέβλεπε τὸ προαναφερθὲν Πατριαρχικὸ Διάγγελμα τοῦ 1920, ὁδηγήθηκε στὴν **σταδιακὴ ἀποξένωσὴ τῆς ἀπὸ τὴν αὐθεντικὴ Ὁρθοδοξία**.

3. Τὸ 1924 ἔγινε τὸ πρῶτο καὶ μεγάλο βῆμα πρὸς τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς **προσχεδιασμένης καὶ μεθοδευμένης ἀλλοτριώσεως ἀπὸ τὴν γνησιότητα τῆς Ὁρθοδοξίας**, μὲ τὴν εἰσαγωγὴ τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου σὲ μερικὲς Τοπικὲς Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες μὲ τὸν καιρὸ αὐξήθηκαν, ἕως τὸ σημεῖο τῆς ἀποδοχῆς σὲ κάποιες περιπτώσεις ἀκόμη καὶ τοῦ Παπικοῦ Πασχαλίου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ κατάφορη παραβίαση τοῦ Ὁρου τῆς Α' Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

4. «Ἐπίσημη Ἐκκλησία» εἶναι τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖο προσέδωσαν οἱ Ρῶσοι πιστοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κατακομβῶν στὴν **κρατικὴ Ἐκκλησία**, δηλαδὴ τὴν ἀναγνωρισμένη καὶ ἐντελῶς ἐξαρτημένη ἀπὸ τὸ ἄθεο Σοβιετικὸ Καθεστῶς, ἢ ὁποία καὶ ἐξελίχθηκε στὸ γνωστὸ *σεργιανιστικὸ καὶ οἰκουμενιστικὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας*.

5. Σήμερα, οἱ ὄροι «ἐπίσημη Ἐκκλησία» καὶ «ἐπίσημες τοπικὲς Ἐκκλησίες», ἀναφέρονται σὲ γνωστὲς ἱστορικῶς διαμορφωμένες Τοπικὲς Ἐκκλησίες, ἢ **ἱεραρχικὴ Ἦγεσία τῶν ὁποίων ἀποδέχεται ἐπισήμως καὶ μετέχει συνοδικῶς στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση**, τὴν προωθεῖ, ἐπιτρέπει ἢ τὴν ἀνέχεται ὡς θεολογικὴ ἔννοια καὶ ὡς θρησκευτικὴ πράξη, καλύπτεται ἀπὸ τὸ πέπλο τῆς δῆθεν *Κανονικότητος*, ὅπως τὴν ἐννοεῖ ὁ *Σεργιανισμὸς*, καὶ υἰοθετεῖ -ἀμέσως ἢ ἐμμέσως- καὶ πολλὰ ἄλλες μορφές τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία (βλ. διαβρωτικὰ φαινόμενα, ὅπως τὴν νόθευση τῶν Μυστηρίων καὶ μάλιστα τοῦ τύπου τοῦ Βαπτίσματος, λειτουργικὲς μεταρρυθμίσεις μὲ τὸ πρόσχημα τῆς «*λειτουργικῆς ἀναγεννήσεως*», τὴν πρόσφατη «*μεταπατερικὴ θεολογία*», τὴν ἐπισήμως -καὶ μάλιστα σὲ πανεπιστημιακὲς θεολογικὲς Σχολές- ἐπιτελούμενη βαθεῖα διείδυση τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν ἀπώλεια τῶν ἐκκλησιαστικῶν κριτηρίων γιὰ τὴν *Διακήρυξη Ἀγίων*, ποικίλες μορφές ἐκκοσμικεύσεως καὶ ἀλλοιώσεως τοῦ αὐθεντικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους, τὴν υἰοθέτηση μιᾶς ἀντιπατερικῆς ἐρμηνείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας κλπ.).

6. Ὅλες αὐτὲς οἱ λεγόμενες ἐπίσημες Ἐκκλησίες ἔχουν πλέον προσχωρήσει

³² «Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἢς ἢ ζεστός· οὕτως ὅτι *χλιαρὸς* εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου» (Ἀποκ. γ' 15-16). Ἡ λέξις «*χλιαρὴ*» ἐδῶ δὲν ἀναφέρεται ἀπλῶς σὲ χλιαρότητα πράξεως, ἀλλὰ σὲ χλιαρότητα πίστεως-δόγματος. Ἡ χλιαρότητα αὐτὴ στὴν Ὁρθοδοξία συνιστᾷ βεβαίως αἵρεση, διότι δὲν ὑφίσταται μέση ὁδὸς μεταξὺ Ἀληθείας καὶ ψεύδους, μεταξὺ Ὁρθοδοξίας καὶ αἵρέσεως. Αὐτὸ πού παρεκκλίνει στὸ παραμικρὸ ἀπὸ τὴν Δογματικὴ Ἀλήθεια βρίσκεται ἤδη στὸ ψεῦδος-αἵρεση καὶ ὁ παρεκκλίνων ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία βρίσκεται στὸν χῶρο τῆς αἵρέσεως.

ἀποφασιστικά, σταθερά και ἀμετανόητα στην διαδικασία τῆς συγκρητιστικῆς **Ἀποστασίας**, *σεργιανιστικοῦ* και *οἰκουμενιστικοῦ* τύπου, μία ἀντιεκκλησιαστική και ἀντικανονική διαδικασία, ἡ ὁποία ἔχει προωθηθεῖ ἢ ἐπιτραπεῖ *συνοδικῶς* ἀπὸ τὶς Ἱεραρχίες αὐτῶν, μετὰ τῶν ὁποίων ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία** ἀδυνατεῖ νὰ ἔχει **ὀποιαδήποτε προσευχητική, μυστηριακή και διοικητική κοινωρία**, ἐπειδὴ εἶναι συνεπῆς πρὸς τὶς Ἐκκλησιολογικὲς Ἀρχές Τῆς σχετικὰ μὲ τοὺς «*ψευδεπισκόπους*» και «*ψευδοδιδασκάλους*».

Ε'. Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία

1. Ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία** περιλαμβάνει στοὺς κόλπους Τῆς και συνενώνει ἐν τῷ Πατρὶ, διὰ τοῦ Υἱοῦ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, τὴν μεγάλη ἐκείνη μερίδα τοῦ εὐσεβοῦς Κλήρου και Λαοῦ τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία ἀντέδρασε **σθεναρῶς** **στην διακήρυξη τῆς ἐκκλησιοκτόνου αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ** και τὶς ἄμεσες πρακτικὲς ἐφαρμογές του, καθὼς και τοῦ **ἐκκλησιομάχου Σεργιανισμοῦ**, και διέκοψε **κάθε κοινωρία** μὲ τοὺς Καινοτόμους Οἰκουμενιστές, ἐπίσης και μὲ τοὺς Σεργιανιστές.

2. Οἱ πιστοὶ τηρητές τῆς Παρακαταθήκης τοῦ Ἁγιωτάτου Πατριάρχου Τύχωνος (+1925) στην Ρωσία δὲν ἀναγνώρισαν τὴν καθεστωτική Ἐκκλησία και τὸν **Σεργιανισμό** (1927 ἐ.), και προτίμησαν ἓνα μέρος ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ὑποστῆ διωγμοὺς και νὰ καταφύγει στὶς **Κατακόμβες**, και ἔτσι ἀνέδειξε Μάρτυρες και Ὁμολογητές τῆς Πίστεως, και ἄλλο μέρος ἀπὸ αὐτοὺς ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν Ρωσία, και συγκροτήθηκε ἐκκλησιαστικῶς-διοικητικῶς **στην Διασπορά**, και ἀνέδειξε ἐπίσης λαμπρὲς Ὁμολογιακὲς και Ἁγίες Μορφές, μὲ παγκόσμια μάλιστα φήμη και περιωπή.

3. Στην Ἑλλάδα, τὴν Ρουμανία, τὴν Κύπρο, τὴν Βουλγαρία και σὲ ἄλλα μέρη, συμπαγεῖς πληθυσμοὶ ἀπέρριψαν τὴν **Ἡμερολογιακῆ-Εορτολογικῆ Καινοτομία τοῦ 1924** και τὴν αἴρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, και προτίμησαν ἐπίσης τὶς διώξεις και ἀνέδειξαν **Μάρτυρες και Ὁμολογητές τῆς Πίστεως**, προκειμένου νὰ φανοῦν συνεπεῖς στὶς ἱερὲς Παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας· και ὁ Κύριός μας ἐνθάρρυνε και ἐπιβράβευε τὸν κατὰ Θεὸν ζῆλον τῶν γνησίων τέκνων Του, μέσῳ ἐντυπωσιακῶν και θαυμαστῶν Θεοσημειῶν, ὅπως τῆς ἐμφάνισεως τοῦ Τιμίου και Ζωοποιοῦ Σταυροῦ στην Ἀθήνα (14.9.1925).

4. Μετὰ τὴν εἰσαγωγή τῆς Καινοτομίας τοῦ 1924 στην Ἑλλάδα, (οἱ πιστοὶ) ποὺ ἔμειναν σταθεροὶ στὶς **Πατρῶες Παραδόσεις**, ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν ὀνομασία «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί», και τὸ ἴδιο ἔπραξαν και οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ τῶν Κατακομβῶν τῆς Ρωσίας, οἱ λεγόμενοι *Τυχωνῖτες*³³.

5. Κατὰ τόπους ὁμως και κατὰ διαστήματα ἔχουν χρησιμοποιηθεῖ και ἄλλες

³³ Οἱ *Τυχωνῖτες* ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν και αὐτοὶ τὴν ὀνομασία «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί», χωρὶς νὰ ἔχουν κάποια συνεννόηση μὲ τοὺς Ἑλληνες γνησίους Ὁρθοδόξους Ἀδελφούς τους.

ποικίλες όνομασίες για εκείνους, οί όποίοι **απέρριψαν** μέν τήν Καινοτομία του 1924 και τήν αίρεση του Οικουμενισμού, αλλά εύρίσκοντο πάντοτε μέσα στα όρια του γνησίου **έκκλησιαστικού φρονήματος και ευαγγελικού ήθους**, καθώς επίσης και τής νόμιμης και κανονικής τάξεως³⁴, και είχαν γνήσια και αδιάκοπη Αποστολική Διαδοχή, οί όποίοι **βεβαίως συγκροτούν στο σύνολό τους τήν Γνησία Όρθόδοξη Έκκλησία**, ή Όποία αποτελεί, μετά τήν συνεχώς και μεγαλύτερη απομάκρυνση των Οικουμενιστών από τήν όδο τής Άληθείας, τήν **αύθεντική συνέχεια** τής Μιάς, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας στην σύγχρονη έποχή μας.

6. Η δογματικώς αναγκαία **Έπισκοπική Δομή**, για τήν συγκρότηση και συνέχεια των κατά τόπους **Γνησίων Όρθοδόξων Έκκλησιών**, έξασφαλίσθηκε, με τήν Χάρη του Θεού, είτε με τήν προσχώρηση από τήν Καινοτομία Αρχιερέων σε Αυτές, κατόπιν βεβαίως Όρθόδοξης Όμολογίας, είτε με τήν χειροτονία Έπισκόπων από **Γνήσια Όρθόδοξη Έκκλησιαστική Αρχή** στην Διασπορά, ή όποία είχε αναμφισβήτητη Αποστολική Διαδοχή· έπομένως, ή **Αποστολική Διαδοχή και ή Κανονικότητα τής Γνησίας Όρθόδοξης Έκκλησίας είναι αποδεδειγμένη και βεβαιωμένη, απρόσβλητη και αναντίρρητη, και έχει επικυρωθεί με θεία σημεία.**

ζ'. Η Έπιστροφή στην Γνησία Όρθοδοξία

1. Οί Οικουμενικές και Τοπικές Σύνοδοι τής Έκκλησίας έφήρμοσαν κατά καιρούς, έκτος από τήν **αρχή τής Ακριβείας**, και τήν λεγομένη **αρχή τής Οικονομίας**, για τήν αποδοχή³⁵ των μετανοούντων αίρετικών και σχισματικών· (ώς **αρχή τής Οικονομίας** νοείται) ή Κανονική και Ποιμαντική³⁶ πράξη, κατά τήν όποία είναι δυνατό να γίνεται **πρόσκαιρη απόκλιση** από τó γράμμα των Ίερών Κανόνων, δίχως να παραβιάζεται τó πνεύμα Τους.

2. Όμως, ή **Οικονομία** δέν είναι δυνατόν βεβαίως ποτέ και σε καμμία **περίπτωση** να έπιτρέψει τήν άμνήστευση όποιασδήποτε άμαρτίας ή όποιουδήποτε συμβιβασμού σχετικά με τήν **«Όρθήν και Σωτήριοι τής Πίστεως Όμολογίαν»³⁷**, έφ' όσον ή **Οικονομία** αποβλέπει καθαρά και μοναδικά, με πνεύμα φιλόανθρωπης συγκατάβασης, στην διευκόλυνση τής σωτηρίας ψυχών, «**ύπερ ών Χριστός απέθανεν**».

³⁴ «**Νόμιμη και κανονική τάξη**»· τάξη, ή όποία είναι σύμφωνη με τούς Νόμους τής Όρθοδόξου Έκκλησιαστικής Παραδόσεως και τούς Ίερούς Συνοδικούς Κανόνες τής Όρθοδοξίας. • Βλέπε και τήν ύποσημείωση 15, «Κανονικοί».

³⁵ «**Αποδοχή**»· αποδοχή των αίρετικών, σημαίνει τó να δέχεται ή Έκκλησία στους κόλπους Της τούς αίρετικούς, οί όποίοι έπιστρέφουν βεβαίως με επίγνωση και πνεύμα μετανοίας.

³⁶ «**Ποιμαντική**»· πράξη των Ποιμένων, οί όποίοι φροντίζουν εν Χριστώ και φόβω Θεού για τήν σωτηρία του λογικού Ποιμνίου τής Έκκλησίας.

³⁷ «**Όρθήν και Σωτήριοι τής Πίστεως Όμολογίαν**»· δηλαδή, δέν έπιτρέπεται Οικονομία, «**ού χωρεί συγκατάβασις**», σε ό,τι άφορά τά Ζητήματα τής Πίστεως.

3. Ἡ ἐφαρμογή τῆς **Οἰκονομίας**, ὅταν γίνονται δεκτοὶ οἱ αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ σὲ Κοινωνία μὲ τὴν Ἐκκλησία, δὲν σημαίνει οὔτε **στό ἐλάχιστο** ὅτι ἡ Ἐκκλησία **ἀναγνωρίζει τὴν ἐγκυρότητα καὶ τὸ ὑπαρκτὸ τῶν μυστηρίων αὐτῶν**, τὰ ὁποῖα ἔχουν τελεσθεῖ ἔξω ἀπὸ τὰ **Κανονικὰ καὶ Χαρισματικὰ Ὅρια**³⁸ Τῆς.

4. Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία **ποτὲ δὲν ἀναγνώρισε ἀπολύτως καὶ ἐξ ἀποστάσεως**³⁹, **οὔτε κατ' Ἀκριβειαν, οὔτε κατ' Οἰκονομίαν, τὰ μυστήρια τὰ ὁποῖα τελοῦνται ἐκτὸς Αὐτῆς**, ἐφ' ὅσον δηλαδὴ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι τελοῦν ἢ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι μετέχουν στὰ μυστήρια αὐτὰ παραμένουν στοὺς κόλπους τῆς ἰδιαίτερης αἰρετικῆς ἢ σχισματικῆς Κοινοτήτάς τους.

5. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μὲ τὴν ἐφαρμογή τῆς **Οἰκονομίας ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ὅταν δέχεται** μεμονωμένα πρόσωπα ἢ Κοινοτήτες, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐκτὸς Αὐτῆς, ἀλλὰ ἔχουν πνεῦμα μετανοίας⁴⁰, **ἀποδέχεται**⁴¹ **μόνο τὸν (ἐξωτερικὸ) τύπο** τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖο προέρχεται ἀπὸ αἰρετικούς ἢ σχισματικούς, ἐὰν βεβαίως αὐτὸς ἔχει τηρηθεῖ ἀνόθευτος, εἰδικὰ μάλιστα σὲ σχέση μὲ τὸ βάπτισμα, **καὶ ζωοποιεῖ τὸν τύπο αὐτὸ** μὲ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ Ὅποια ἐνυπάρχει σὲ Αὐτήν, μέσῳ τῶν φορέων τῆς πληρότητας τῆς ἐν Χριστῷ Ἀληθείας Αὐτῆς, δηλαδὴ τῶν **Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων**.

6. Εἰδικώτερα, γιὰ τὰ Μυστήρια τὰ ὁποῖα τελοῦνται στὶς λεγόμενες ἐπίσημες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἂν καὶ ἡ **Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία** δὲν ἐπαναλαμβάνει σὲ κάθε περίπτωση τὸν ἐξωτερικὸ τύπο (τῶν μυστηρίων) σὲ ὅσους εἰσέρχονται μὲ

³⁸ «**Κανονικὰ καὶ Χαρισματικὰ Ὅρια**» τὰ μὲν «Κανονικὰ Ὅρια» ὀρίζονται ἀπὸ τὰ Δόγματα καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας (βλέπε καὶ ὑποσημείωση 18, «Κανονικοί»), τὰ δὲ «Χαρισματικὰ Ὅρια» ὀρίζονται κυρίως ἀπὸ τὰ Ἱερά Μυστήρια, διὰ μέσου τῶν Ὅποιων ἐπενεργεῖ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ στοὺς Πιστοὺς· στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τὰ δύο αὐτὰ Ὅρια δὲν διαχωρίζονται, ἀλλὰ ταυτίζονται. Ἡ ἀναφορὰ ἐδῶ τῶν ὄρων αὐτῶν γίνεται ἀκριβῶς γιὰ νὰ τονισθεῖ ἡ ταύτισή τους, ἐπειδὴ οἱ Οἰκουμενιστὲς θεωροῦν τὰ **Χαρισματικὰ Ὅρια** τῆς Ἐκκλησίας εὐρύτερα τῶν **Κανονικῶν Ὁρίων** Αὐτῆς, δηλαδὴ ἀναγνωρίζουν **μυστηριακὴ χάρη** καὶ στὶς ποικίλες αἰρετικὲς Κοινοτήτες (βλέπε προηγουμένως, ἐντὸς τοῦ Κειμένου, §§ Β', 2 καὶ 11).

³⁹ Στὸ πρωτότυπο, ἐπίσης «**ἀπολύτως καὶ ἐξ ἀποστάσεως**» ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἀνεγνώρισε ποτὲ τὰ ὄντολογικῶς ἀνύπαρκτα μυστήρια τῶν αἰρετικῶν, οὔτε «ἀπολύτως», δηλαδὴ καθ' ἑαυτὰ (αὐτοτελῶς καὶ ἀνεξαρτήτως), οὔτε «ἐξ ἀποστάσεως», ἐφ' ὅσον δηλαδὴ οἱ αἰρετικοὶ παραμένουν μακρὰν Αὐτῆς. Ὅταν ὅμως οἱ φορεῖς τῶν αἰρετικῶν αὐτῶν μυστηρίων πρόκειται νὰ εἰσέλθουν καὶ ἐνωθοῦν μὲ τὸ Σῶμα Τῆς, τότε γίνεται λόγος **ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τὸν ὀρθὸν τύπο** αὐτῶν, προκειμένου ἡ Ἐκκλησία νὰ δώσει **περιεχόμενο** σὲ αὐτά, τὰ ὁποῖα βεβαίως μέχρι ἐκείνη στιγμὴ ἦσαν **κενὰ-χωρὶς οὐσία καὶ Χάρη** (βλέπε ἐντὸς Κειμένου τὴν ἐπομένη § Γ', 5).

⁴⁰ Στὸ πρωτότυπο «**κατὰ τὴν εἰσδοχὴν ἐν μετανοίᾳ**» ἡ ἐν **μετανοίᾳ εἰσδοχὴ** στὴν Ἐκκλησία, δὲν σημαίνει βεβαίως ἐδῶ τὸν τρόπο τῆς εἰσδοχῆς, δηλαδὴ μόνον διὰ τοῦ **Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως**, ἀλλὰ ἀναφέρεται **στό πνεῦμα καὶ τὴν διάθεση** τοῦ σχισματικοῦ ἢ αἰρετικοῦ, ὁ ὁποῖος συνειδητοποιεῖ τὸ λάθος του, μετανοεῖ καὶ ἐντάσσεται στὴν Γνησίᾳ Ἐκκλησίᾳ.

⁴¹ «**Αποδέχεται**» τὸ ζήτημα τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ ἀποδοχῆς τοῦ **ἐξωτερικοῦ τύπου** τοῦ λεγομένου μυστηρίου τῶν αἰρετικῶν ἢ σχισματικῶν ἔγκειται στὴν **ποιμαντικὴ διάκριση** τοῦ Ἐπισκόπου· δηλαδὴ, δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἢ ἀποδοχὴ, ἀλλὰ **δυνητικὴ-προαιρετικὴ**.

πνεῦμα μετανοίας σὲ κοινωνία μὲ Αὐτήν, δὲν διαβεβαιώνει⁴² γιὰ τὸ κῦρος αὐτῶν (τῶν μυστηρίων), οὔτε καὶ γιὰ τὴν σωτηριολογικὴ τους ἀποτελεσματικότητα, ἰδιαίτερα σὲ ὅσους εὐρίσκονται «ἐν γνώσει»⁴³ σὲ κοινωνία μὲ τὸν συγκρητιστικὸ Οἰκουμενισμό, ὅπως καὶ μὲ τὸν Σεργιανισμό, ἔχοντας μάλιστα ὑπ' ὄψιν τὴν προοπτικὴ τῆς συγκλήσεως μιᾶς Μεγάλης Συνόδου τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας, ἢ Ὁποία θὰ ἐπισφραγίσει ὅσα ἤδη ἔχουν γίνεи σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο⁴⁴.

7. Εἶναι βέβαιο πάντως ὅτι, ὅταν πλήττεται ἡ καθαρότητα τοῦ Δόγματος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως ἐξασθενεῖ ὁ ἀρραγῆς σύνδεσμος **Ὁμολογίας-Καθολικότητας-Κοινωνίας** ἢ ἀκόμη καὶ διασπᾶται ἐντελῶς, τότε οἱ μυστηριολογικὲς καὶ σωτηριολογικὲς συνέπειες εἶναι σοβαρότατες καὶ βαρῦτατες, οἱ ὁποῖες καὶ προβλέπονται σαφῶς ἀπὸ τὴν Αποστολική, Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοση⁴⁵.

8. Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ Μέγας Βασίλειος, ἂν καὶ τάσσεται ὑπὲρ τῆς Ἀκριβείας, ἀποδέχεται ὁμως καὶ τὴν χρῆση τῆς Οἰκονομίας στὴν ἀντιμετώπιση μερικῶν αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν (Ἱερὸς Κανὼν Α'), εἶναι σημαντικό νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχει καθιερώσει καὶ συνοδικῶς τὴν **χρῆση καὶ τῆς Οἰκονομίας** «εἰς τοὺς προστιθεμένους τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ τῇ μερίδι τῶν σωζομένων», ὅπως φαίνεται μάλιστα στὸν περίφημο 95ο Κανόνα τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Πενθέκτης Συνόδου, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου γίνονται δεκτοὶ μὲ ποικίλους τρόπους διάφοροι σχισματικοὶ καὶ αἰρετικοί, εἴτε **μόνον διὰ Μετανοίας, Λιβέλλου καὶ Ὁμολογίας**, ὅπως οἱ καταδικασμένοι πρὸ αἰῶνων Νεστοριανοὶ καὶ Μονοφυσῖτες, εἴτε **διὰ Χρίσματος**, εἴτε **διὰ Βαπτίσματος**.

9. Ἐν γνώσει ὄλων τῶν προηγουμένων, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἰδιαίτερον καταστάσεων σὲ κάθε Τοπικὴ Ἐκκλησία, ἢ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία **ἀντιμετωπίζει μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ** ὅσους Κληρικούς καὶ Λαϊκοὺς ἀπὸ τὶς λεγόμενες ἐπίσημες ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν σὲ κοινωνία μὲ Αὐτήν, καὶ φροντίζει -ὅταν Αὐτὴ ἀσκεῖ τὴν ποιμαντικὴ πρόνοια γι' αὐτοὺς- γιὰ τὸ πολὺ οὐσιαστικὸ, δηλαδὴ νὰ προβοῦν αὐτοὶ στὴν ἐπιλογή τους **ἐλεύθερα, συνειδητὰ**

⁴² Στὸ πρωτότυπο «διαβεβαιοῖ»: ἀπὸ τὸ ρῆμα «διαβεβαιόω, -ῶ»: διαβεβαιώνω, ὑποστηρίζω κάτι ὡς βέβαιο καὶ ἀναμφισβήτητο, ὑποστηρίζω κάτι ἐντόνως καὶ ἀπολύτως, βεβαιώνω ρητῶς, πιστοποιῶ, ἐγγυῶμαι. • Τὸ νοήμα τῆς παραγράφου αὐτῆς πρέπει νὰ θεωρεῖται σὲ συνάρτηση μὲ αὐτὸ τῶν προηγουμένων παραγράφων 1 - 5 καὶ ὄχι ἀπομονωμένα.

⁴³ Καὶ στὸ πρωτότυπο «ἐν γνώσει»: ἡ Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀναθεματίζει ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κοινοῦν «ἐν γνώσει» μὲ τοὺς αἰρετικούς, ἐνῶ δηλαδὴ γνωρίζουν ὅτι εἶναι αἰρετικοί.

⁴⁴ Στὸ πρωτότυπο «τῶν ἤδη γενομένων εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον»: ἐννοοῦνται ὅσα ἔχουν καλῶς καὶ ὀρθῶς παραχθεῖ ἀπὸ τὶς τοπικὲς Συνόδους τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ παράγραφος αὐτὴ ἐρμηνεύεται καὶ ἀποσαφηνίζεται ὡς ἐξῆς: Ἡ Γνησία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅταν τυχὸν δὲν ἐπαναλαμβάνη τὸν ἐξωτερικὸ τύπο τῶν μυστηρίων τῶν λεγομένων ἐπισήμων ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στοὺς ἐπιστρέφοντας καὶ εἰσερχομένους σὲ Αὐτήν, δὲν σημαίνει ὅτι ἐπιβεβαιώνει τὸ μυστηριακὸν-ἐσωτερικὸν-σωτηριολογικὸν κῦρος αὐτῶν.

⁴⁵ Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς καινοτόμους Οἰκουμενιστάς, ἢ διάρρηξις τοῦ ἐκεῖ ἀναφερομένου «συνδέσμου Ὁμολογίας-Καθολικότητας-Κοινωνίας» εἶναι ἤδη γεγονός, ἀποτελεῖ πραγματικότητα μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα.

καὶ ὑπεύθυνα.

10. Κατὰ γενικὸ κανόνα, οἱ μὲν **Μοναχοὶ καὶ οἱ Λαϊκοὶ** ἀπὸ αὐτοῦς, οἱ ὁποῖοι βεβαίως ἔχουν βαπτισθεῖ κατὰ τὸν ὀρθόδοξο τύπο⁴⁶, γίνονται δεκτοὶ σὲ Κοινωνία **διὰ Χρίσματος**, μέσῳ **μιάς** εἰδικῆς **Τάξεως**, ἢ ὁποία συνδέεται πάντοτε μὲ τὸ Μυστήριον τῆς ἱεράς Ἐξομολογήσεως· οἱ δὲ **Κληρικοὶ** ὑποβάλλουν γραπτὴ αἴτηση καὶ ἐφ' ὅσον αὐτὴ ἐγκριθεῖ, γίνονται δεκτοὶ σὲ Κοινωνία μὲ τὸν ἴδιον τρόπο (ποῦ προαναφέρθηκε), καὶ ἐπὶ πλέον μὲ **μία** εἰδικὴ **Τάξιν Χειροθεσίας**, ἢ ὁποία ἔχει συνταχθεῖ εἰδικὰ γιὰ τὶς περιπτώσεις αὐτές.

11. Εἶναι κατανοητό, ὅτι ἀναλόγως τῶν κατὰ τόπους καὶ κατὰ περίπτωσιν ἰδιομορφιῶν, γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ ἐπιεικέστερης ἢ αὐστηρότερης Τάξεως, **ἀποφαίνεται ὁ ἐπιχώριος Ἐπίσκοπος, βασιζόμενος σὲ κριτήρια, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὀρισθεῖ συνοδικῶς, ἢ ἡ ἀρμοδιὰ Σύνοδος,** σύμφωνα μὲ τὸν λόγο τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Καρχηδόνης:

• «Εἰς τὸ θέμα τοῦτο οὐδένα ἐξαναγκάζομεν οὐδὲ ἐπιβάλλομεν νόμον, ἐφ' ὅσον ἕκαστος Ἱεράρχης ἔχει τὴν ἐλευθερίαν τῆς βουλήσεως εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔχη δὲ νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὰς πράξεις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου».

12. Μία **Μείζων**⁴⁷ **Γενικὴ Σύνοδος**, μὲ πανορθόδοξο κύρος, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ θεσπίσει **τὰ γενικὰ κριτήρια καὶ τὶς προϋποθέσεις**, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἀσκεῖται ἡ πρακτικὴ τῆς εἰσδοχῆς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιστρέφουν (μὲ πνεῦμα μετανοίας) ἀπὸ διάφορες νεοφανεῖς σχισματικὲς καὶ αἰρετικὲς Κοινότητες στὴν **Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν**.

Ζ'. Πρὸς σύγκλησιν Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Γνησίας Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας

1. Στὸν προηγούμενον εἰκοστὸ αἰῶνα, γνήσιοι Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς προέβησαν σὲ **τοπικὸ ἐπίπεδο**, ὅταν τοῦτο ἦταν δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθεῖ, σὲ **συνοδικὰ καταδίκαια** τόσο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅσο καὶ τοῦ Σεργιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐλευθεροτεκτονισμοῦ (Μασωνίας).

2. Ἐνδεικτικῶς, ἀναφέρονται οἱ **καταδίκαια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ** ἀπὸ τὴν Σύνοδον τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς τὸ ἔτος 1983, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος τὸ ἔτος 1998· ἐπίσης, ἡ **καταδικαία τοῦ Σεργιανισμοῦ** ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Κατακομβῶν τῆς Ρωσίας, καθὼς ἐπίσης ἀπὸ τὴν Ρωσικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς σὲ

⁴⁶ Στὸ πρωτότυπο «κατὰ τὸν ὀρθόδοξον τύπον»· τὸ Ὀρθόδοξο Βάπτισμα τελεῖται διὰ τριῶν καταδύσεων καὶ ἀναδύσεων στὴν κολυμβήθρα, «εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη' 19).

⁴⁷ «Μείζων» (συγκρ. βαθμ. τοῦ ἐπιθέτου «μέγας»)· μεγαλυτέρα. • Ἐκκλησιαστικὸς ὅρος γιὰ διευρυμένους Συνόδους.

διαφόρους καιρούς, και τέλος ή **καταδίκη του Έλευθεροτεκτονισμού (Μασωνίας)** από την Έκκλησία τών Γνησίων Όρθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος τò έτος 1988⁴⁸.

3. Οί Συνοδικές αυτές κατακρίσεις⁴⁹, ιδίως μάλιστα τής αίρέσεως του Οικουμενισμού, αποτελούν **σημαντικούς σταθμούς πρòς τήν όρθή κατεύθυνση**, για τήν σύγκληση μιās Γενικής Συνόδου Γνησίων Όρθοδόξων, ή Όποία θα άποφανθει με αύξημένο κύρος περι τής **Ήμερολογιακής-Εορτολογικής Καινοτομίας** και του άντι-ευαγγελικού και συγκρητιστικού Οικουμενισμού.

4. Αυτό που είναι άναγκαίο σήμερα είναι ή ένωση σε ένα κοινò Σώμα όλων τών Τοπικών Έκκλησιών τής Γνησίας Όρθοδοξίας, **στην βάση τής κοινής και Όρθης Όμολογίας τής Πίστεως**, προκειμένου να δημιουργηθούν οί προϋποθέσεις για συγκρότηση και σύγκληση **Μείζονος Γενικής Συνόδου Αύτών τών Έκκλησιών**, με πανορθόδοξη έμβέλεια και κύρος, για τήν δραστική **άντιμετώπιση** τής αίρέσεως του Οικουμενισμού, καθώς και του ποικιλόμορφου **Συγκρητισμού**, (άλλα) και επίσης για τήν **έπίλυση** ποικίλων προβλημάτων και ζητημάτων **πρακτικής και ποιμαντικής φύσεως**, τὰ όποία άπορρέουν από αυτές (τις αίρέσεις) και άπασχολούν τήν ζωή τής Έκκλησίας γενικά, αλλά και τούς πιστούς ειδικά, ώστε να διασφαλισθει ó σύνδεσμος τής εν Χριστώ Ειρήνης και Αγάπης.

5. Αυτή ή άνάγκη γίνεται κατανοητή από τò ότι, ή άληθινή Έκκλησία, έφ' όσον είναι τò πραγματικό Σώμα του Χριστού, είναι από τήν φύση Της **Καθολική**, δηλαδή έχει τήν πληρότητα τής Άληθείας, τής Χάριτος και τής Σωτηρίας, και **άποφαίνεται Συνοδικώς μέσω τών Έπισκόπων Της** σχετικά με τις έτεροδιδασκαλίες και τò **παγκόσμιο σκάνδαλο** από αυτές: για τόν λόγο αυτό, **όφείλει να επιδιώκει** άφ' ενός μεν τήν **διατύπωση** τών Άληθειών τής Πίστεως, για τήν όριοθέτηση Άληθείας και ψεύδους, άφ' έτέρου δέ τήν **στηλίτευση** και **καταδίκη** τής πλάνης και τής φθοράς από τήν αίρεση και τούς αίρετικούς, για τήν προστασία του Ποιμνίου, **διαπιστώνοντας** (έτσι) και **διακηρύττοντας τήν ήδη ύφισταμένη έκπτωση τών αίρετικών**⁵⁰.

6. Έτσι, σε Σύνοδο Μεγάλη και Γενική τής Γνησίας Όρθόδοξης Έκκλησίας, πρέπει να διακηρυχθει σε όλη τήν κτίση (τήν οικουμένη), άφ' ενός μεν ή **Μοναδική Έλπίδα**, ή Όποία ύπάρχει μέσα στην Γνησία Έκκλησία, ως μόνη διέξοδος από όλα τὰ άδιέξοδα «διά τούς μέλλοντας κληρονομείν σωτηρίαν», άφ' έτέρου δέ ή **πλήρης και όριστική αντίθεση**, **έπειδή άλληλο-αποκλείονται, Όρθοδοξίας και Συγκρητισμού**, **οικουμενιστικής και σεργιανιστικής κατευθύνσεως**, πρòς δόξαν του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, με τις πρεσβεΐες τής Θεομήτορος, τών

⁴⁸ Οί Συνοδικές Καταδικές που αναφέρονται σε αυτήν τήν παράγραφο, είναι βεβαίως ήδη άπολύτως σεβαστές και άποδεκτές από τούς Γνησίους Όρθοδόξους και αποτελούν τήν βάση για τις άποφάσεις τής άναμενομένης Μείζονος Συνόδου.

⁴⁹ Στο πρωτότυπο «**έπικρίσεις**» κατακρίσεις, άποδοκιμασίες, μομφές.

⁵⁰ Οί Συνοδικές καταδικές δεν προκαλούν τήν έκπτωση του αίρετικού, αλλά πρώτον, στηλιτεύουν τήν αίρεση για τήν προστασία του ποιμνίου, και δεύτερον, διαπιστώνουν και διακηρύττουν τήν έκπτωση του αίρετικού ή όποία ήδη ύφίσταται.

Αποστόλων, καὶ τῶν Πατέρων.

7. Εἶθε σύντομα νὰ ἀξιωθοῦμε, ἀκολουθώντας τοὺς Ἁγίους Πατέρες καὶ τὶς Ἁγίες Συνόδους, καὶ διαφυλάσσοντας ἀκαινοτόμητη τὴν «ἅπαξ **Παραδοθεῖσαν Πίστιν**»⁵¹ σὲ ἐμᾶς, νὰ διακηρύξουμε μαζὶ μὲ τοὺς Πατέρες τῆς Πανορθόδοξης Συνόδου τοῦ 1848:

«Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας»⁵², τὴν ὁποία παραλάβαμε ἀνόθευτη⁵³..., ἀποστρεφόμενοι κάθε νεωτερισμὸ ὡς συμβουλή (ὑπόδειξη)⁵⁴ τοῦ διαβόλου· ὁποῖος δέχεται νεωτερισμὸ, διαψεύδει⁵⁵ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστιν πὺν ἔχει κηρυχθεῖ, ὡς ἐλλιπῆ. Ὅμως, Αὐτὴ (ἡ Πίστιν), ἐπειδὴ εἶναι πλήρης, ἔχει σφραγισθεῖ, καὶ δὲν ἐπιδέχεται οὔτε μείωση οὔτε αὐξηση οὔτε τὴν ὁποιαδήποτε ἀλλοίωση, καὶ αὐτὸς πὺν θὰ τολμήσει νὰ πράξει ἢ νὰ συμβουλευσεῖ ἢ νὰ διανοηθεῖ κάτι τέτοιο, ἤδη ἀρνήθηκε τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ».

Ἀρχῆς Χορηγῶ καὶ Τέλους,
τῶ Πατρὶ καὶ τῶ Υἱῶ καὶ τῶ Ἁγίῳ Πνεύματι,
τῇ μιᾷ τῶν Πάντων Θεότητι,
ἔστω Δόξα· ἔστω Κράτος· ἔστω Τιμὴ·
νῦν καὶ αἰεὶ,
καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἀμήν!

⁵¹ Πρβλ. Ιούδα 3.

⁵² «Κρατῶμεν τῆς Ὁμολογίας» (Εβρ. δ' 14)· ἄς κρατῶμεν καλὰ τὴν Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως, ἄς «ἐπιδραττώμεθα, κατέχωμεν κραταιῶς» (Ζιγαβηνός). • Κρατέω-ῶ· βαστῶ, διατηρῶ, διαφυλάσσω.

⁵³ Στὸ πρωτότυπο «ἄδολον»· ἀνόθευτον, ἀγνήν, τιμίαν.

⁵⁴ Στὸ πρωτότυπο «ὑπαγόρευμα»· ὑπαγόρευση, παρακίνηση, ὑπόδειξη, πρόταση, συμβουλή, ἐπιταγή.

⁵⁵ Στὸ πρωτότυπο «κατελέγχει»· διαψεύδει, καταισχύνει.